

PREMI A LA MANDRA

Un pare de família féu un llegat original en el seu testament. Disposà que el seu ruc fos lliurat al més gandul dels tres fills que tenia.

Però com que tots tres fills eren uns grans mandres, que no feien res en tot el dia, el marmessor que havia de complir el testament no sabia cap a quin cantó girar-se.

Va cridar als tres fills del mort i els interpel·là:

—Un dia—va dir el més gran,—vaig caure al mar i per peresa de moure els braços no vaig nedar, i prou m'hauria ofegat si no me n'haguessin tret.

—Doncs jo—digué el mitjà,—un dia em va caure una brasa de foc a la cama, i per peresa d'apagar-la amb la mà, prou m'hauria cremat tot jo si algú no hagués sentit l'olor de rostit i hagués corregut a treure-me-la.

—I tu?—féu el marmessor al petit—què tens per contar?

—Doneu el ruc a qui vulgueu, que jo no tinc ganes d'enraonar.

Aquell no va dubtar i lliurà el ruc al més petit.

FELICITATS

Diàleg entre dos amics:

—Digui'm, senyor Cosme, qui és més feliç, el que té seixanta mil duros o el que té sis filles?

—Home, home; jo diria el que té sis filles.

—No sé veure per què.

—Es que el que té seixanta mil duros en voldria tenir més; i el que té sis filles... ja en té ben bé prou.

LA RESISTENCIA DE

CATALUNYA

(Ve de la primera pàgina)

amb el mateix sentiment fratern soldats catalans defensen altres terres d'Espanya. Però aquesta companyonia no eximeix els catalans de considerar que la defensa de Catalunya ha d'ésser fonamentalment obra seva. Pel nombre de soldats que hi participen, acréscent amb els contingents de les noves lleves, pel coneixement que tenen de la terra i l'amor que hi han posat, pel deure moral que senten dintre seu i que coratjosament compleixen, la defensa de Catalunya ha d'ésser primordialment una gesta dels catalans.

Fet més sobresortint en aquesta etapa de la guerra, la defensa de Catalunya pot ésser i ha d'ésser la prova decisiva que assenyali el camí de la victòria. Com tantes altres vegades aquest petit recó de terra muntanyenca i mediterrània, ha tingut de sofrir contra la seva voluntat la tragèdia sagnant de la guerra. Com tantes altres vegades el braó i la coratgia dels seus fills marcarà una fita gloriosa de la història. Perquè la defensa de Catalunya, l'heroisme i el sacrifici de tots els que per ella pateixen i lluiten permetrà enfortir i perfeccionar l'instrument de combat, l'Exèrcit de la República, que en darrer terme, i després de les cruentes hores de prova, ens retornarà la nostra terra reconquerida i la llibertat dels catalans.

Els humoristes catalans expliquen als soldats de l'Exèrcit de la República l'acudit que els ha fet més gràcia

Respostes de Nyerra i de Joaquim Montero

NYERRA

—No en sé la procedència—ens escriu el caricaturista Nyerra—. A mi me l'ha explicat la meua xicoteta. Jo l'he il·lustrat. Ací el teniu:

—On vol que li enviem?
—No cal. Me l'emportaré posada.

JOAQUIM MONTERO

Es difícil determinar quin és l'acudit que m'ha fet més gràcia entre els milers que n'he oït.

Dec, però, advertir-vos que jo que no tinc ni arxivadors ni fitxers per classificar-los, tinc, no obstant, a la memòria una mena d'aparell mnemotèmic que els va desentrellant per gèneres. Hi tinc acudits d'autors, d'actors, de músics, de pintors, d'advocats, de metges, de jueus, de criatures, etc. De cada sèrie, n'hi ha un, naturalment, que és el que més efecte m'ha fet.

Els acudits, però, que em fan més gràcia són els de criatures. Per tant, us explicaré d'aquesta sèrie els dos que m'han fet més gràcia.

L'un és molt conegut, però jo no puc recordar-lo sense esclafir a riure. És aquest:

Es ja de nit, les portes de les escales són tancades.

Passa un bon home pel carrer i veu un xicotet que es posa de puntetes per arribar al trucador de la porta i no pot assolir-ho. El bon home se li apropa i molt amablement li diu:—Que vols trucar?—Sí, senyor,—respon l'infant, i el bon home l'agafa pel cos i l'enfila fins arribar al trucador. El noi, amb totes les seves forces truca cinc pics i repicó.

Aleshores, el bon home el deixa a terra i li diu:

—Ara, ja t'obriran? I el marrec respon:—Ara ja cal que correm perquè ens tiraran aigua!

L'altre tampoc no l'he oblidat mai.

El meu net, quan no tenia encara tres anys, estigué uns dies al llit malaltet; jo l'entretenia fent-li dibuixos, diem-ne dibuixos; però com que mai no he tingut traça ni nocions de dibuix, les coses que li feia les havia d'explicar.—Veus, això, és un castell, això és un arbre, això és un tren, això és un barco.

El noi s'ho mirava i no feia comentaris.

Un dia sobtadament em diu:—Avi, fes-me un cavall... i veiam que et surt!

Sempre més me n'he recordat! Es veu que jo aleshores era una mena de Dalí!

EIS «IDEALS»...

UNA RESPOSTA HISTÒRICA

Una vegada que Paganini, el cèlebre violinista, estava de bon humor, anant per un carrer de Leipzig es topà amb un pobre cec que tocava el violí, implorant la caritat pública.

El gran artista, en un rampell, agarrà l'instrument del pobre cec i es posà a tocar una de les seves famoses peces de concert. En acabat tornà el violí a aquell pobre i li digué:

—Què us sembla?

I aquell li va respondre:

—Com aficionat, no ho feu malament; i més us dic: que si estudiàveu, encara us hi podrien guanyar la vida.

PINTURA REALISTA

Un boig ensenyava, una tela blanca dient que era un quadre que havia pintat ell.

—Què representa?—va preguntar-li un.

—El pas del mar Roig pels hebreus.

—I on és el mar?

—Oh, ja s'ha retirat perquè passin.

—I els hebreus?

—Ara mateix acaba de passar el darrer.

EXAMEN DE GRAMÀTICA

Professor.—A veure si em diu el futur de robar.

Deixeble.—Anar a la presó.

UN FILL IDEAL

Un individu parla dels disgustos que li està donant el seu fill i un oient li diu:

—Dones, miri, jo del meu n'estic contentíssim.

—Que fuma?

—Cu; no ha tocat mai un cigar.

—I al cafè, hi va?

—No hi ha posat mai els peus.

—Retira tard?

—Al contrari; després de sopar a la nona.

—I de companys?

—Només es fa amb els de casa.

—Si que és una sort; i quina edat té el seu fill?

—Abans d'ahir va complir tres mesos.

SENTIR O SENTIR

Entre un senyor i un artista.

—Per què no pinta paisatge, vostè?

—No el sento.

El senyor cridant més:

—Li preguntó perquè no fa paisatges!

—No sóc pas sort, home! Ja li ho he dit: Perquè no el sento.